CURIERUL INFORMATIV AL PARTIDULUI PENTRU PATRIE

Anul VI, Nr.65, decembrie 2000; 12 pagini, 3500 lei

PP

EDITORIAL

Între NU și NU s-a ales NIMENI.

Eu n-am ales, tu n-ai ales, el a ales. Noi n-am ales, voi n-ați ales, ei au ales. Sau conjugarea verbului a alege/a nu alege pe care românii, din țară și din străinătate, în virtutea dreptului la vot conferit tuturor prin Constituție și l-au exercitat, sau nu, în ziua de 10 decembrie 2000. Fiecare, după mintea, chipul și asemănarea sa, în conformitate cu propria conștiință și aspirațiile sale generale.

17.724.726 de alegători înscriși pe listele electorale la cele 15.240 secții de votare în România.

152 de circumscripții de vot, organizate în 88 de state, de pe glob.

20.810 de ziariști și observatori interni.

230 de ziariști și observatori străini din 26 de țări.

Cifre de referință pe care, Biroul Electoral Central, le-a pus la dispoziția publicului interesat și mass mediei autorizate, prin mijloacele specifice de comunicare respectiv radio, presă și televiziune.

Reiau, din presa străină și autohtonă, câteva titluri semnificative: „Românii, au ales, între holeră și ciumă", „Săraca Românie", „Trebuie să alegem între Sodoma și Gomora", „După mine, potopul!", „Țara are două priorități: pâinea s-o dați voi, circul vi-l dăm noi", „Voi fi iarăși ce-am fost și mai mult decât atât!", „Voi fi iarăși ce-am fost și atât!", „Între două rele, să alegem răul mai puțin rău".

Profesorii de engleză, au pe această temă o expresie specială: NO COMMENT. Se pare, cu toată râvna lor de a preda exact înțelesul acestui termen, ca fiind foarte greu accesibil pentru înțelegerea momentană românească.

Rezultatul: între dacă și parcă, din aceeași barcă, dar plutind cu vâsle în aparență diferite, s-a ales Ion Iliescu și nu Corneliu Vadim Tudor.

Dintre cele zece milioane de alegători, care s-au prezentat la urne, 66,83% l-au ales pe primul, 33,17% l-au ales pe al doilea, restul de foarte multe alte milioane, neprezentându-se, nealegând astfel pe nici unul.

Ce-i de înțeles? E ceva de neînțeles?

Săraca Românie, cu o populație exasperată de promisiunile și minciunile vechilor și actualilor ei conducători, aflată într-un dezastru economic început între 1990-1992, aprofundat între 1992-1996 și desăvârșit între 1996-2000, și-a ales, noul vechi conducător, nu dintr-o dorință de viețuire decentă ci de supraviețuire posibilă. Între două rele, alegând răul mai puțin rău. Votul celor care și-au dat votul nefiind în nici un caz un vot politic complicat, moral, religios și cultural, ci exclusiv un vot social, al sărăciei și dorinței simple, dictată de instinctul de conservare, de a scăpa de ea.

Sigur, după război, mulți deștepți se arată. Ca atare, un singur lucru era de făcut, pentru neajungerea în fruntea listelor prezidențiale și parlamentare a reprezentanților P. D. S. R. Și P. R. M.: ***VOTUL UNINOMINAL.*** Fără de care este imposibilă rezolvarea problemelor grave ale țării.

Partidul „PENTRU PATRIE" luptă pentru acest deziderat. Este tot ce ne poate scoate din criză. Aveți răbdare să luptăm patru ani pentru îndeplinirea lui? Avem! Pentru că: ***NU EXISTĂ ALTĂ ALTERNATIVĂ.***

Gelu NETEA

HOTĂRÂRI
ALE CONSILIULUI DIRECTOR
din 02.12.2000

Viitoarea şedinţă a Consiliului Director va avea loc în ziua de 27 ianuarie 2001, orele 10^{00} la Sediul Central din str. Veseliei nr. 21, sector 5 (Consiliul Politic se va întruni în ziua de 26 ianuarie 2001 la orele 19^{00} în acelaşi loc).

Vor fi revocaţi din funcţie, fără drept de a candida, şefii de filiale care nu au respectat hotărârile Consiliului Politic referitoare la alegerile din 26 ianuarie 2000.

Data limită de trimitere la Centru prin poştă sau delegat a Proceselor Verbale referitoare la alegerile din filiale este 15 ianuarie 2001.

În scopul pregătirii Congresului Partidului „PENTRU PATRIE", până la data de 15 ianuarie 2001 se vor ţine alegeri în toate filialele din ţară, alegeri în care vor fi desemnaţi şi reprezentanţii pentru Congres, conform Statutului.

La şedinţa viitoare a Consiliului Director (27 ianuarie 2001) filialele vor înainta propunerile pentru membri definitivi (inclusiv fişele de activitate ale acestora) şi tot atunci se va fixa şi data ţinerii Congresului Partidului „PENTRU PATRIE".

PP PARTIDUL PENTRU PATRIE
str. Veseliei, nr. 21, sect. 5, Bucureşti

FIŞĂ DE ACTIVITATE

Date personale:
Numele, Prenumele ____________________
Locul şi data naşterii ____________________
Profesia ____________________, ocupaţia ____________________
Domiciliul ____________________
telefon ____________________.

1. Data intrării în partid ____________________
2. Funcţii deţinute de când a intrat în partid ____________________
3. Dacă a suferit vreo sancţiune ____________________
4. Dacă a plătit regulat cotizaţia (conform statutului) ____________________
5. Dacă a participat la „fondul de propagandă" şi cu cât ____________________
6. Dacă a participat la „fondul de construcţii" şi cu cât ____________________
7. Dacă a sprijinit (prin muncă şi/sau bani) ridicarea vreunui monument închinat eroilor neamului şi care este acel monument ____________________
8. Dacă şi-a oferit numele pe listele de candidaţi la alegerile locale sau parlamentare ____________________
9. Dacă a participat la propaganda electorală şi în ce localitate ____________________
10. Dacă a avut alte activităţi în cadrul PARTIDULUI PENTRU PATRIE în afara celor menţionate şi care au fost acestea ____________________
____________________.

Calificativul pentru activitatea candidatului dat de şeful ierarhic ____________________

Confirmarea şefului din filială însoţită de ştampilă ____________________

Semnătura candidatului la calitatea de membru permanent ____________________

Data ____________________

____

*** NOTĂ :**

- Fişa se întocmeşte de candidatul la calitatea de **membru definitiv** al PARTIDULUI PENTRU PATRIE.
- Cele menţionate în fişă vor fi confirmate de şeful de filială.
- Şeful ierarhic (şef de grupă, de sector, de organizaţie) va da calificativul pentru întreaga activitate („foarte bună", „bună", „satisfăcătoare").
- Pentru şefii de filiale viza şi calificativul vor fi acordate de către Consiliul Politic.

PRECIZĂRI

CĂTRE TOATE FILIALELE PARTIDULUI PENTRU PATRIE

Data la care va avea loc Congresul se va stabili pe 27 ianuarie 2001.

Pregătirea:

Până la data de 15 ianuarie 2001, trebuie organizate alegeri în filiale.

Condiții pentru cei care candidează:

Să studieze și să-și însușească statutul și programul PARTIDULUI PENTRU PATRIE.

Să prezinte un program detaliat privind obiectivele pe care le va realiza în anul 2001. Acest program trebuie să cuprindă:

- Mărirea numărului de organizații în cadrul județului;
- Formarea unei echipe de propagandă din tineri a cărci activitate va fi condusă și controlată de cel care depune jurământul.

După alegerea comitetului de conducere, aceștia vor trebui să depună un **jurământ** în fața adunării generale a filialei cu următorul conținut:

„Voi fi un om cinstit și demn, disciplinat și devotat, voi fi un exemplu de dăruire pentru toți camarazii mei.

Voi respecta întrutotul statutul, programul partidului, Hotărârile Consiliului Director și al Consiliului Politic.

Așa să-mi ajute Dumnezeu".

Procesele verbale pentru alegerile din cadrul Filialelor trebuie să ajungă la București până pe data de 15 ianuarie 2001 însoțite de:

- Programul organizatoric aprobat de adunarea generală cu ocazia alegerii comitetului de conducere;
- Bugetul de cheltuieli pe anul 2001;
- Sursele de acoperire a acestui buget;
- Contribuția fiecărei filiale la bugetul lucrărilor de construcție la sediu;
- Contribuția fiecărei filiale la bugetul de propagandă al partidului (Curierul Informativ, afișe, întruniri publice).

Consiliul Politic
al PARTIDULUI PENTRU PATRIE

COMUNICAT

Pentru definitivarea lucrărilor de încălzire la Sediul Central – centrala termică, racord electric, racord telefoane, branșament gaze – este necesară urgent suma de cca. 150 milioane lei.

Rugăm sprijiniți această acțiune prin donații.

Vă mulțumim anticipat.

Editor: PARTIDUL PENTRU PATRIE
Redactor șef: Gelu NETEA
Colegiul de redacție: Florin DOBRESCU, Victor ENE, Dan GHIȚĂ, Sile IODACHE, Vasile ROȘU.
Corespondenți: Claudiu TÂRZIU – Bacău, Cătălin MAGHIU – Galați, Petru FEIER – Tg. Mureș, Vasile MEZEI – Satu Mare, Simion GHIUGECA – Timișoara.

- *Articolele neacceptate, pentru publicare, nu se restituie.*
- *Opiniile exprimate în articole aparțin autorilor.*
- *Manuscrisele primite la redacție nu se restituie.*

Corespondență :
CURIERUL PARTIDULUI PENTRU PATRIE,
C. P. 8 – 27, București.
Tipărit la Tipografia ELISAVAROS ; Tel. : 223. 84. 60
ISSN : 1224 - 5852

O DRAGOSTE FĂRĂ LIMITĂ:

PETRE ŢUŢEA –
„ Poporul român este buricul pământului”.

O BLASFEMIE:

EMIL CIORAN – „Poporul român reprezintă scursorile barbarilor pitulate pe după Carpaţi”.

Între ele

CORNELIU ZELEA CODREANU
şi
corneliu vadim tudor

Pe harta politică a României, de ieri şi de azi, două atitudini total diferite. Două nume fără nici o legătură între unul şi altul. În rezumat, distanţa de la sublim la ridicol, de la veritabil la grotesc, de la pământ la lună. Doi poli complet opuşi ai naţionalismului românesc. Pe de o parte, un miază–zi luminos, pe de alta, un miază-noapte întunecat.

Naţionalismul lui Codreanu este un naţionalism creştin, eminescian, adevărat, iubitor al naţiunii din care face parte, aşa cum iubitor de naţiune este naţionalismul unguresc, evreesc, rusesc, sau oricare alt fel de naţionalism care îşi iubeşte naţiunea pe care o reprezintă.

Aşa-zisul naţionalism al lui Vadim este un naţionalism comunist, ceauşist, mincinos, şovin, antimaghiar, antisemit, rusofob, xenofob.

Nu există, în dragostea purtată României şi poporului român de către Codreanu, ideea de mitralieră, de procese apocaliptice pe stadioane, de rezolvare a problemelor ţării prin forţa şi „prin băgarea, în 48 de ore, la puşcărie”, a răufăcătorilor corupţi.

Există în doctrina codrenistă, numai bunătate, iertare, lipsă de ură şi răzbunare, pace şi înţelegere între naţiuni, pace şi bună învoire între oameni.

Cititorul singur va alege ce e bun de ce e rău.
Dacă mai are ceva de ales.

G. N.

Aqua Forte

Între actorii păpuşari şi politicienii profesionişti există o asemănare izbitoare: şi unii şi alţii trag sforile, numai că, păpuşarii le sincronizează cu sunetul iar politicienii le sincronizează cu promisiuni.

Campania electorală a fost un fel de vânătoare de voturi în care în locul armelor de foc s-a folosit, tot cu foc, denigrarea unora şi lauda altora derutându-se astfel inocenţa alegătorului.

Profitorii oportunişti pândesc şi se reped la „plăcinte” ca pisicile după şoareci.

Cu cât ne-am apropiat de alegeri cu atât s-a înfierbântat şi lupta electorală: activitatea ei a crescut, succesele s-au amplificat iar înfrângerile s-au ascuns şi s-au anihilat. Politicienii au căutat să iluzioneze nivelul de trai până la speranţă; promisiunile au curs tumultuos în cascade ca şi apa râurilor după topirea zăpezii, iar alegătorii şi-au prelungit răbdarea aşteptând deznodământul degringoladei care nu mai încetează.

Liniştea o suportăm mai greu decât o furtună.

Votul a fost şi va fi totdeauna o semnătură în alb.

Românii s-au deşteptat din „somnul cel de moarte” dar nu s-au sculat încă din pat.

Dezbinările politice, promisiunile, corupţia, incapacitatea administrativă, incompetenţa profesională şi interesul pentru „ciolan” au destabilizat şi derutat electoratul până la scârbă şi absenteism.

Simion GIURGECA

RELIGIE

2000 de ani de la Naşterea lui Iisus Hristos
Fiul lui Dumnezeu

Pictură de Mihai Fordea

„Văzând iubitorul de oameni Dumnezeu că neamul omenesc este asuprit de diavolul, S-a milostivit şi a trimis pe Arhistrategul Său Gavriil să zică celei de Dumnezeu Născătoare: „Bucură-te cea plină de dar, cu tine este Domnul". Şi când Maria Fecioara a zis îngerului: „Iată roaba Domnului sunt, facă-se mie după cuvântul tău", îndată Domnul nostru Iisus Hristos, adică Cel făcut om, Fiul şi Cuvântul cel veşnic al lui Dumnezeu, S-a zămislit în cinstitul şi preacuratul ei pântece, prin puterea Duhului Sfânt. Iar dacă s-au împlinit nouă luni de la zămislirea ei, a ieşit poruncă de la cezarul August să se înscrie toată lumea, fiecare în cetatea sa de naştere. Deci, a plecat şi Iosif, ocrotitorul Domnului, dimpreună cu Născătoarea de Dumnezeu ca să se înscrie în Betleem, amândoi fiind din casa şi din neamul lui David.; Şi era vremea să nască Fecioara şi nefiind sălaş, din pricina mulţimii oamenilor veniţi să se înscrie, au intrat într-o peşteră săracă. Şi acolo, Fecioara a născut, fără de stricăciune, pe Domnul nostru Iisus Hristos şi L-a înfăşat ca pe un prunc şi L-a pus în ieslea dobitoacelor, pe Ziditorul tuturor, Cel ce venise să ne mântuiască pe toţi de păcatele noastre".

(Proloagele)

Colindele din pagina alăturată sunt rodul suferinţei şi credinţei lui Radu Gyr şi Ştefan Tumurug. Ele au fost murmurate, în închisorile din România şi lagărele din Siberia, de către martirii de neuitat ai Neamului Românesc.

Astăzi, în libertate, să ne amintim de chinurile şi lupta lor. De cătuşele de la mâini şi lanţurile de la picioare. Cu toată cucernicia cuvenită.

RELIGIE

O, BRAD FRUMOS...

O, brad frumos, ce sfânt păreai
în altă sărbătoare.
Mă văd copil cu păr bălai
şi ochii de cicoare.
Revăd un scump şi drag cămin
şi chipul mamei sfinte,
imagini de Crăciun senin
mi-apar şi azi în minte.

Un brad cu daruri şi lumini
în amintiri s'arată.
În vis zâmbeşte ca un crin
copilul de-altădată.
Întregul cer era deschis
deasupra frunţii mele.
Azi strâng doar pulbere de vis
şi numai scrum din stele.

Copil bălai, Crăciun şi brad
s'au stins în alte zile.
Azi numai lacrimile cad,
pe'ngălbenite file...
Azi nu mai vine Moş Crăciun
cu barba-i jucăuşe,
ci doar tisteţile mi-adun
să-mi plângă lângă uşe...

În bezna temniţei mă frâng
sub grele lespezi mute,
şi'mpovărat de doruri plâng
pe amintiri pierdute.
Omătul spulberat de vânt
se cerne prin zăbrele
şi-mi pare temniţa mormânt
al tinereţii mele...

O, CE VESTE, MINUNATĂ!

A venit şi-aici Crăciunul
luminându-ne surghiunul.
Cade alba nea
peste viaţa mea,
peste suflet ninge.
Cade albă nea
peste viaţa mea,
care-aici se stinge.

Lumea'n cântec se deşteaptă
pe Mesia îl aşteaptă.
Zâmbete cereşti
intră pe fereşti
vin în orice casă.
Şi în orice gând
arde tremurând
câte-o stea sfioasă.

Tremură albastre stele,
peste lacrimile mele.
Dumnezeu de sus
în inimi ne-a pus
numai lacrimi grele.
Dumnezeu de sus
în inimi ne-a pus
pâlpâiri de stele...

Numai temniţa posacă
a'mpietrit sub promoroacă.
Stăm în bezna grea,
pentru noi nu-i stea,
cerul nu s'aprinde.
Pentru osândiţi,
îngerii grăbiţi
nu aduc colinde.

O, Iisuse Împărate,
iartă lacrimi şi păcate.
Vin' să'nchizi uşor
rănile ce dor,
visul ni-l descuie.
Noi te-om aştepta,
căci pe Crucea Ta
stăm bătuţi în cuie.

Maica Domnului Curată,
Ad'o veste minunată
Înfloreşte'n prag
zâmbetul tău drag
ca o zi cu soare.
Zâmbetul tău drag
îl aşteaptă'n prag,
cei din închisoare.
Peste fericiri apuse,
tinde mila Ta, Iisuse.
Cei din închisori
Te aşteaptă'n zori,
pieptul lor suspină.
Cei din închisori
Te aşteaptă'n zori,
să le-aduci lumină.

Steaua prinde să lucească
peste ieslea 'mpărătească
şi din nou trei magi,
varsă din desagi
aur şi tămâie.
Îngerii de sus
magilor le-au pus
Cerul sub călcâie.

COLINDUL PRIZONIERILOR ROMÂNI DIN URSS.

Sub fereastra amintirii ne-adunăm
cântecul de altădată-l colindăm.
Şi-a cernut un înger florile tiptil
peste fruntea mea senină de copil.

Mamă, mamă, cresc nămeţii, suferind,
flori de măr într-o cunună, velerim!

Brazii ard în vatra vechiului cătun
noi cântăm colindul unui nou Crăciun.
Doamne arde'n focul inimii zăpezi
fruntea noastră, mamă, iarăşi s-o dezmierzi.

Mamă, mamă, cresc nămeţii, suferim
flori de gheţă'ntr'o cunună, velerim!

Răbufneşte'n vaier stepa către cer
brazi îşi leagănă în vârfuri, Leruí Ler!
Trec în caravană magii dorului
peste fruntea rece-a luptătorului,

Mamă, mamă, cresc nămeţii şi pierim
fără nume, fără ţară, velerim!

SOCIAL

DEMOCRAȚIE

Comunitățile primitive nu își alegeau conducătorii. Ei se impuneau prin dreptul celui mai tare, ca în lumea animală de azi.

Dar pe măsură ce membrii comunității au căpătat conştiința drepturilor lor, conducătorii s-au văzut constrânşi să recunoască nevoia de a avea consimțământul acestora. Şi atunci când şi-au atribuit originea divină, dragostea celor conduşi pentru conducător, a fost garanția stabilității. Revoltele ce uneori duceau la schimbarea conducerii, au fost generate întotdeauna de abaterea de la ce se credea că este drept.

Grecia antică este considerată leagănul democrației. Cei ce conduceau erau aleşi de popor, deşi la acea vreme poporul nu cuprindea decât o parte a locuitorilor cetății.

Acest sistem a înlocuit treptat conducerea ereditară şi este considerat cel mai bun mijloc de asigurare a legalității.

Dar sistemul nu este perfect. Recunosc aceasta cei mai de frunte reprezentanți ai democrației şi teoreticienii sistemului. Banii, propaganda, interesele de grup, slaba educație civică a maselor, influențează adesea votul.

Ca orice lucru omenesc, democrația este perfectibilă. Calitatea actului de guvernare oglindeşte nivelul conştiinței morale a respectivei societăți. De aici grija de a avea un cetățean capabil să reziste tentațiilor. Căci tocmai avantajele sistemului generează tarele care îl vor duce la ruină. Libertatea în exces va genera extremism. Teama de autoritarism va aduce anarhie. Drepturile omului, ale femeii, copilului sau minorităților sexuale, vor zdruncina familia, statul, societatea în ansamblu. Toți au drepturi, nimeni nu mai vorbeşte de îndatoriri. Pentru orice observator cinstit, această mentalitate este dizolvantă.

De la sofişti ştim că orice poate fi argumentat. Dar bunul simț deosebeşte mereu şarlatania de adevăr. Iar Legea lui Hristos, asigură în cel mai înalt grad armonizarea intereselor cele mai diverse: „Tot ce vreți să vă facă vouă oamenii, faceți voi lor".

De aproape două mii de ani, lumea a cunoscut această Lege. Lege cunoscută, dar prea puțin aplicată. Căci chiar cei ce ne par bine intenționați, se abat de la ea, când este vorba de interesul personal. Deşi au existat mereu oameni cu înaltă trăire morală, iar biserica îndeamnă tot timpul la apropierea de idealul creştin.

Duşmanii creştinității au atins azi un mare grad de organizare. Ideile lor se impun deschis în viața de zi cu zi.

Căsătoria nu mai este o taină sfântă, ci un contract oarecare. Divorțurile sunt la modă. Iubirea tinerească, altădată un sentiment intim, este afişată sfidător pe stradă sau în tramvai, în numele combaterii ipocriziei. Filmele devin tot mai sexy, tinzând spre pornografie. Scenele de violență le întâlneşti aproape la orice secvență. Amorul liber este semnul progresului, familia tradițională este depăşită şi anacronică (?!).

Într-o emisiune pentru tineret, moderatoarea întreba un tânăr: „Ai o prietenă?" „Da", a răspuns tânărul. „Te-ai culcat cu ea?" Băiatul s-a fâstâcit, s-a înroşit, se gândea că poate iubita sau familia privesc la televizor. Dar ea insista mereu.

Şi ne mai mirăm că violurile, delincvența în general creşte alarmant. Că străzile sunt pline de copii ai nimănui, sau instituțiile de ocrotire sunt supraaglomerate.

Toate acestea şi încă multe altele, trezesc bănuiala că în spatele cuvântului democrație sau drepturilor omului se ascund interese distructive, dizolvante. Că pentru a construi noua ordine mondială, marea finanță doreşte falimentarea instituțiilor de bază ale lumii de azi. Că se tinde spre o lume fără neam şi Dumnezeu, spre un om preocupat doar de sex, pâine şi circ.

Această teamă, a dus electoratul român în brațele lui Vadim.

Se crede că de aceea se incriminează ideea de naționalism, se menajează ideile şi crimele comuniste, care la timpul lor au săpat şi ele la temelia familiei, a neamului, a bisericii.

Chiar dacă s-ar ajunge vreodată la organizarea supranațională a lumii, familia, neamurile, biserica, morala, trebuie să fie susținute, ca garanție a unei vieți normale. Dacă democrația nu vrea să degenereze, trebuie să susțină aceste valori. Principiul libertății să fie mereu alăturat autorității.

PARTIDUL „PENTRU PATRIE", cu mijloacele modeste de care dispune, militează pe drumul deschis de generația naționalistă interbelică, pentru întărirea simțului de datorie în societate, de cultivare a ideii de neam, de trăire efectivă a Legii lui Hristos.

Astfel, democrația nu va ajunge o noțiune fără conținut, o simplă lozincă.

Vasile ROŞU

EDUCAȚIE

CAZUL TINERILOR PLINI DE SINE

RĂZVRĂTIREA UCENICULUI nu este o noutate în lumea creştină. S-a mai întâmplat, dar din ea nu a ieşit niciodată ceva bun.

Ascultarea este o povară grea, pe care nu mulţi se învrednicesc să o ducă până la capăt. Necesitatea ei nu are nevoie să fie argumentată savant, fiindcă orice om de bună credinţă îşi dă seama că fără ascultare nu există ierarhie şi unde nu este ierarhie, nu mai este nici unitate creatoare.

Printre virtuţile pe care se clădeşte ascultarea se află sigur şi SMERENIA, care a fost aproape ucisă în sufletele unor români de către educatorii fără Dumnezeu care ne-au terorizat aproape o jumătate de veac neamul. Aşa s-a ajuns ca fiul să nu-şi mai respecte părintele, mai mult chiar să-l denunţe pentru a fi arestat, batjocorit şi schingiuit.

A rămas în mentalitatea unora că există un conflict între generaţii şi prin aceasta se justifică şi ieşirea de sub ascultare a tinerilor. Oare aceasta este o realitate implacabilă sau nu cumva este o idee străină de spiritul creştin şi care este inoculată de duşmanii sufletelor noastre? Forţa fizică poate ea să treacă înaintea forţei morale?

Sigur că un tânăr este fizic mai puternic şi mai dinamic decât un bătrân, dar aceasta nu-i justifică ieşirea din ordinea firească a relaţiilor ce trebuie să existe între părinte şi fiu, între ucenic şi învăţător.

Constatăm cu durere că şi în sânul partidului nostru au apărut câţiva tineri „plini de sine". Aceştia au creat întâi un mic grup de presiune în interior, dar văzând că nu pot să-şi impună punctul de vedere, au migrat. Vor să creeze structuri paralele. Este dreptul lor, dar nu se vor mai putea numi continuatorii noştri, fiindcă este un non sens să te rupi de cineva şi în acelaşi timp să pretinzi că îl continui.

Ei creează altceva, alături sau împotriva a ceea ce continuă să existe şi să se mişte pe linia pe care şi ei au fost cândva. Ei apar şi rămân în conştiinţa foştilor camarazi ca SPĂRGĂTORI DE UNITATE. Şi, Doamne, câtă nevoie avem acum de unitate, când la orizont se profilează un nou val al comuniştilor, dornici de răzbunare.

Drumul „fiului risipitor" a mai fost bătut şi de alţii. El nu este fără „întoarcere", fiindcă dragostea... îndelung iartă, îndelung rabdă.

Prin contrast cu „tinerii plini de sine", în rândurile noastre se remarcă tinerii care se ostenesc în şcoala smereniei, care fac ucenicie creştină adevărată. Aceştia nu rămân la stadiul unor declaraţii, ci se străduiesc să-şi trăiască viaţa în credinţă şi în „duhul marilor cupluri". Acestora le datorăm toată consideraţia şi dragostea noastră, a celor pe care ei îi continuă cu adevărat. Pe aceştia şi numai pe ei îi recunoaştem ca demni urmaşi. Ei şi numai ei vor avea dreptul să vorbească şi în numele nostru.

Constantin IULIAN

AGRICULTURĂ

DE VORBĂ CU SĂTENII.

Au trecut de mult alegerile locale şi de curând cele parlamentare şi prezidenţiale. Urmează activitatea noilor aleşi care ne vor face legi, temelia statului de drept. Rezultatele alegerilor nu au nimic încurajator pentru noi. Dar, după părerea mea, noi nu avem permisiunea de a nu continua să cultivăm dragostea de Dumnezeu, Neam şi Ţară pentru a ridica gradul de conştiinţă naţională, de a ne apăra calitatea noastră de Români. Tabloul dat de alegeri arată fizionomia politică a actualităţii româneşti, aşa cum este ea astăzi. Este bună? Este rea? Este aşa cum este.

Noi considerăm că oricât de potrivnice ar părea vremurile nu ne este îngăduit să renunţăm la ceea ce este al nostru la numele de România şi la Ţara Noastră România, trebuie să ne apărăm Neamul şi Ţara cu toate puterile noastre până la ultima suflare. Să căutăm în trecutul nostru toate izvoarele care ne pot lumina calea şi să urmăm exemplele de curaj, iscusinţă şi jertfă ceea ce a dat Neamului Românesc puterea de a exista şi a prospera.

Spuneam mai deunăzi că „lucrurile merg într-o ţară ca la o gospodărie". „Ţara noastră nu-i şi ea o gospodărie cu pământ bun şi bogat? Cu tot ce-i trebuie?", l-am citat pe Corneliu Zelea Codreanu.

Oamenii de ştiinţă din România susţin că pământul ţării noastre poate hrăni o populaţie dublă de cât are România astăzi şi cu toate acestea în ultimii zece ani, tot ei ne spun că populaţia României a scăzut cu şapte sute de mii şi ne sperie cu sărăcia ca în versurile eminesciene „Vai de biet Român săracul îndărăt tot dă ca racul". Deci, ceva nu este în regulă. Ori se fură prea mult, ori nu se munceşte, ori şi una şi alta că lucrurile nu merg cum ar trebui ca să putem progresa, să sporim populaţia şi să alungăm sărăcia spre a nu fi condamnaţi să dispărem din istorie. De aceea trebuie făcut ceva să ieşim din această situaţie. Calea este simplă: cinste şi muncă. Trebuie întronată cinstea şi dragostea de muncă. Pentru aceasta este nevoie de o primenire generală şi profundă a spiritualităţii cetăţeanului, cultivarea bunelor sentimente şi bunelor deprinderi izvorâte din dragostea de Dumnezeu, Neam şi Ţară. Numai credinţă puternică în Dumnezeu, Neam şi Ţară poate să ne ajute să luptăm cu toate puterile noastre până la jertfa supremă pentru Mântuirea Neamului Românesc.

Victor ENE

EROI ANTICOMUNIŞTI: Cornel Corcoţoi.

Dacă ţin bine minte, încetarea din viaţa aceasta s-a petrecut în 1962, când ne aflam împreună cu domiciliu obligatoriu în satul bărăgănean Rubla din judeţul Brăila. De altfel, acolo ne-am cunoscut, el fiind deoist mai vechi decât mine.

Cornel Corcoţoi fusese, înainte de arestare, profesor secundar de istorie şi se trăgea din târguşorul vasluian Codăeşti, localitatea natală şi a celebrei Ana Pauker, una dintre cele mai crunte, mai urâte şi mai vindicative fiinţe bolşevice de la noi, cea care, împreună cu Dej, a băgat spaima nu numai în burghezi (cum glăsuia un teribil slogan ce făcuse epocă în anii adolescenţei mele); dar şi în toată românimea necomunizată. Aşa şi obişnuia să se prezinte domnul profesor când făcea cunoştinţă cu un nou deoist: „… din Codăeşti, satul Anei Pauker.

Din prea puţinele date pe care le mai am în memorie despre regretatul profesor Corcoţoi, încerc să-l evoc printr-o scurtă schiţă portretistică. Era un bărbat scund, dar îndesat şi vânjos. Nu cred că depăşea vârsta de 50 de ani şi totuşi pe cap nu mai avea păr decât pe margini. Chelia foarte întinsă îi dădea o superbă distincţie de dascăl. A stat mulţi ani încarcerat la Aiud şi la Gherla, iar în lagărul de deportaţi de la Rubla arbora o expresie facială vizibil marcată de o adâncă şi cronică suferinţă trupească, numai de el ştiută. Se părea că-l chinuia şi îl măcina un cancer hepatic, căpătat într-una dintre închisorile comuniste prin care trecuse în toţi cei 50 de ani. Arareori reuşeai să-l abordezi. Atunci ţi se revela un om deschis, chiar pasionat, plin de înflăcărare şi cu multă energie spirituală. Îşi susţinea convingerile de bun român cu aplomb, cu hotărâre şi uneori, cu umor specific moldovenilor. Debordanta-i energie intelectuală şi uimitoarea-i volubilitate te îndemnau să te întrebi cum ai putut crede despre dânsul că-i tăcut ca un sfinx. Însă, cel mai adesea, profesorul se strecura discret pe uliţele satului evitând orice comunicare, cu excepţia salutului. Tot în tăcere, dar şi cu bărbăţie şi-a purtat crucea suferinţei pricinuită de ciroza hepatică, boală care l-a doborât, pare-mi-se, acasă, la Codăeşti printre ai săi, când se afla în permisie.

A fost un mare patriot. De aceea cei ce ştiu mai multe lucruri despre el sunt datori să mă completeze.

Pomeneşte-l, Doamne, şi pe dânsul în Împărăţia Ta cea veşnică!

Mihai Stere DERDENA

IN MEMORIAM

SEPTIMIU RÂMBOIU –

UN TRIBUN AL REZISTENȚEI NAȚIONALE.

Cine s-a apropiat de el, cu certitudine a simțit ce înseamnă marea bunătate a unui om care te obligă să nu calci linia de referință, să nu faci rău, să nu judeci strâmb şi mai ales să nu te laşi copleşit de adversitățile din jur, de greutățile vieții.

A fost un model pentru toți, şi pentru cei de rând şi pentru cei îndrăzneți, şi mai ales pentru aceştia.

Când viața îți scoate în față un astfel de om, care din convingere profundă trăieşte pe linia unor principii superioare de viață (principii pe care alții le calcă zilnic în picioare sfidând tot ce înseamnă bunul simț) este imposibil să nu-l remarci, să nu-l admiri, dar mai mult, să nu-l cauți şi să nu doreşti să te aduni cu el.

Aşa era: modest până la smerenie, discret, blând şi înțelegător în cele mărunte ale firii, dar aprig şi neînduplecat în tot ce înseamnă datorie față de marile comandamente ale vieții.

L-am cunoscut, l-am prețuit, l-am iubit nelimitat şi poate de aceea îl caut în fiecare noapte, în taină, după rugăciune.

Pentru mine, tu n-ai murit, fratele meu de cruce, **SEPTIMIU RÂMBOIU...**

Constantin IULIAN

Un senior:

MIRCEA SĂMĂRGHIȚAN.

Fiecare colectivitate îşi are seniorul ei. Şi nici noi, cei din Brăila, nu am făcut excepţie de la această regulă nescrisă. L-am avut pe MIRCEA SĂMĂRGHIŢAN.

S-a născut în 9 octombrie1921 în comuna SĂLCUD, jud. Mureş, crescând de mic în modul de viaţă ardelenesc, lucru ce şi-a pus definitiv pecetea pe firea sa adânc meditativă. A urmat studiile Academiei Comerciale din Cluj, apoi la Braşov, după cedarea Ardealului de Nord. Din facultate a început lupta sa pentru adevăr şi dreptate în cadrul Mişcării Legionare pe care a continuat-o şi ca tânăr profesor la Târgu Mureş de unde, în 1948, a fost arestat şi condamnat la ani grei de temniţă.

După eliberare a sperat în continuare în realizarea visurilor sale din tinereţe. Şi-a închegat o familie, chip şi asemănare cu el. Soţia sa a consemnat un episod de viaţă în cunoscutul roman autobiografic „Inima fiului meu" având în sertar şi continuarea în volumul „Viaţa".

Viaţa a trăit-o în modestie şi onestitate, cele două caracteristici fundamentale ale eului său. Un accident stupid în ziua de 17 august 2000 a pus capăt acestei înţelepciuni, de care noi toţi avem nevoie.

Dumnezeu să-l odihnească în pacea Sa!

Adrian LUPESCU

SFÂRŞITUL MILENIULUI DOI
SFÂRŞITUL SECOLULUI XX
SFÂRŞITUL ANULUI 2000

~ ~ ~

ÎNCEPUTUL MILENIULUI TREI
ÎNCEPUTUL SECOLULUI XXI
ÎNCEPUTUL ANULUI 2001

CURIERUL INFORMATIV AL PARTIDULUI PENTRU PATRIE

urează tuturor cititorilor săi :

LA MULȚI ANI !"

cu împlinirea, măcar a unei părți, din multele dorinți şi cu

S Ă N Ă T A T E,

că-i mai bună decât toate.

Cele rele să se spele, cele bune să se adune.

